



ANG LUPON NG GILLETTE

(sa paningin ng mga pinamumunuan)

“Ang klinika ay gumagamot ng mga pasyente. Ang isang mapag-arugang pamayanan ay umaalalay sa mga tao.”

I. Ang mga Direktor at ang Lupon

Hindi isinisilang sa semento ang mga pasilidad.

Isinisilang sila sa mga desisyon.

Bawat gusali ay maaaring itayo sa parehong mga materyales, ngunit ang nagpapaiba rito ay ang bisyon ng mga namumuno rito.

Sa likod ng bawat organisasyon ay may mga taong may iba’t ibang kasaysayan, iba’t ibang karanasan, iba’t ibang kakayahan. Mga taong pumayag na pagsaluhan ang isang karaniwang pananagutan, habang may iba’t ibang ideya kung paano maaabot ang parehong mga layunin.

Ang mga direktor ay kadalasang nagmumula sa iba’t ibang landas.

Ang ilan ay umaakyat mula sa loob ng pasilidad.

Ang iba ay nagmumula sa karanasang propesyonal na nakamit sa ibang lugar.

Bawat isa ay may dalang kaalaman, paniniwala, at iba’t ibang paraan ng pag-unawa sa kanyang tungkulin.

At gaya ng nangyayari saanman may pananagutan at kapangyarihang magpasya, hindi laging nagtutugma ang mga bisyon.

Bawat isa ay naniniwalang hawak niya ang isang bahagi ng solusyon.

Bawat isa ay bumabasa sa realidad sa pamamagitan ng kanyang napagdaanan.

Ngunit sa huli, hindi ang mga opinyon ang gumagawa ng pagkakaiba.

Ang mga resulta.

At ang mga resulta ay binabantayan araw-araw ng mga higit kaninuman ay namumuhay sa mga bunga ng mga desisyong ginawa: ang mga pasyente at ang kanilang mga pamilya.

Ito ang dahilan kung bakit ang isang pasilidad pangkalusugan ay mas kahawig ng isang orkestra kaysa ng isang herarkiya.

May mga direktor.

May mga superbisor.

May mga pamamaraan.

Ngunit ang huling resulta ay nakasalalay sa pagkakaisa ng lahat ng taong nakikibahagi sa paglalakbay.

Ang mga namumuno ang nagtatakda ng partitura.

Ang mga nagtatrabaho araw-araw ang ginagawa itong musika.

At kadalasan, sa kalidad ng pagtutulongang ito nasusukat ang tunay na halaga ng pamumuno.

Dahil ang mag-utos ay isang tungkulin.

Ang mamuno ay isang pananagutan.

At sa mga organisasyong nakalaan sa pag-aaruga, ang layo sa pagitan ng dalawa ay maaaring gumawa ng malaking pagkakaiba.

Ang bisyon ay nananatiling karapatan ng Lupon at ng mga tagapayo nito, at malaki ang pagdepende nito sa kanilang kultura at sa landas na nagdala sa kanilang roon.

Hindi lahat ng nakaupo sa isang lupon ay nakarating doon dahil sa paghahanda para sa tungkulin. Kung minsan, ang kakayahang pinansiyal ang nagbubukas ng

pinto — isang mana, isang biglaang kayamanan, isang tagumpay na nakamit sa ganap na ibang larangan — nang hindi sinasabayan ng isang kultura ng pag-aaruga ang kakayahang iyon. At ang pera, nang mag-isa, ay hindi nagtuturo sa sinuman kung paano pamunuan ang isang pasilidad pangkalusugan.

Isa itong kulturang pang-organisasyon na ikinagugulat ng mga pumapasok.

Naaalala ko ang isang tagapayo na, bagaman walang anumang kakayahang klinikal, ang pangunahing pinagkakaabalahan sa mga pasilyo ay ang tiyaking hindi inookupa ng mga empleyado ang mga paradahang nakalaan para sa mga pasyente. Isang maliit na detalye, at gayunman ay naglalantad: marami itong sinasabi tungkol sa kung ano, para sa taong iyon, ang tunay na prioridad.

Sapat na sanang tumingin nang mas malayo — ang mamuhunan upang lumikha ng balik, sa halip na bantayan lamang ang mayroon na. Dito nagaganap ang pagkakaiba sa pagitan ng mga nagmamay-ari ng isang pasilidad at ng mga marunong mamuno rito.

Bawat lugar ay may katangian. At ang katangiang iyon ay isinisilang sa mga taong namumuno rito.

II. Epilogo

Ang mga pasilidad ay itinatayo sa pamamagitan ng mga pamumuhunan.

Ang tiwala ay itinatayo sa pamamagitan ng mga tao.

Ang pamumuno ay hindi sinusukat sa tungkuling hawak ng isang tao, kundi sa kakayahang ilagay ang iba't ibang kasanayan sa paglilingkod sa isang karaniwang layunin.

Dahil sa huli, sa likod ng bawat organisasyong gumagana, hindi kailanman iisang tao lamang.

Laging may isang pangkat.

III. Pahina ng May-akda

Ang akdang ito ay hindi ipinagawa ng sinuman.

Hindi ito ipinagbili.

Hindi ito ginawa para sa layuning pangkomersiyo.

Isinulat ito upang magpatotoo sa halaga ng rehabilitasyon, ng dignidad ng tao, at ng ugnayan ng mga tao.

Ang tanging bayad na hinihingi ay isang simbolikong dolyar — hindi bilang kabayaran sa akda, kundi bilang patotoo sa isang pinagsasaluhang paninindigan sa isang kultura ng pag-aaruga, pag-asa, at pananagutan.

Ferdinando